

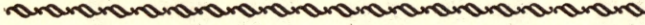
TJEN FOLKET

Diskusjonsblad for AKP (m-l)

Juni – 6/74

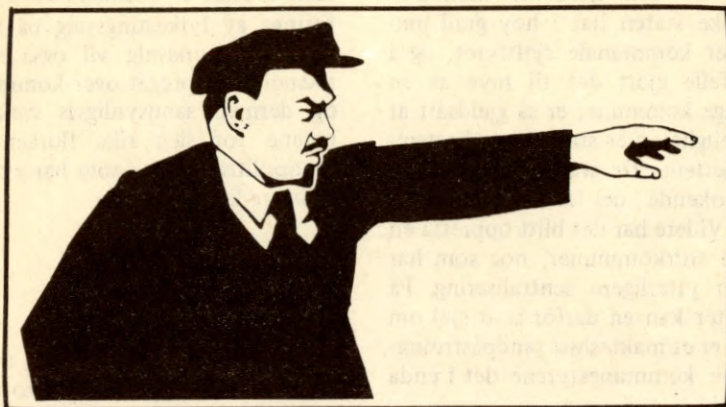

INNHOLD

Fram for Rød Valgallianse ved kommunevalget	s. 3
Om høyrefeil	s. 8
Faglig arbeid – problemer og erfaringer	s. 10
Reis kvinnekampen i partiet	s. 12
Gymnasloven – en trusel også mot fagbevegelsen	s. 14
Kommentar fra AU i det sentrale kvinneutvalget	s. 16
Arbeiderungdommen i første rekke	s. 17
Fram for skikkelige politiske diskusjoner på årets sommerleire	s 18
ML-sommer i bygde-Norge	s. 23
Boikott Spania og Hellas	s. 24

Fisker med bundtede torsk, Fiskernes Fagforening, Faøyene.

Fram for Rød Valgallianse ved kommunevalget

I forrige nummer av Tjen Folket la en kamerat i SK fram et forslag til partilinje for kommunevalget. Jeg vil her legge fram et forslag som på en del punkter er ganske forskjellig fra Jørgen Hattemaker sitt. I hovedsak vil jeg bare legge fram mitt forslag, og ikke polemisere mot kamera- tens forslag. Bare i ett tilfelle vil jeg gå inn på en smule polemikk. Forøvrig oppford- rer jeg folk til å bruke begge forslaga som utgangspunkt for diskusjonen om parti- linja. På den måten vil vi kunne arbeide oss fram til ei bedre og mer nyansert linje enn hva noen av disse innlegga presterer.

KOMMUNE- OG FYLKESTINGSVALG

Partiets erfaringer med valg, begrenser seg (i hovedsak) til stortingsvalget i fjor. Valget i -75 er kommune- og fylkestings- valg. Sjøl om det er en hel del likhets- trekk med stortingsvalget, så er det også så pass mange forskjeller at vi trenger en ny diskusjon.

Kommuneordninga fikk sitt gjennom- brudd i 1836 ved loven om kommunalt sjølstyre. Dette har vært en del av det norske borgerlige demokrati siden da.

Utviklinga av den moderne monopol-kapitalistiske staten har i høy grad inn-skrenka det kommunale sjølstyret, og i mange tilfelle gjort det til mye av en frase. Mange kommuner er så gjeldsatt at det i virkeligheten er staten som bestemmer budsjettene. De statlige planene tar også en økende del av kommunenes økonomi. Videre har det blitt oppretta en lang rekke storkommuner, noe som har ført til en ytterligere sentralisering. På mange måter kan en derfor si at sjøl om Stortinget er et maktesløst sandpåstrøings organ, så er kommunestyrene det i enda høyere grad.

Ikke desto mindre kan kommunestyret være en viktig talerstol, fordi det foregår mye råtenskap i kommunestyrene som en kommunistisk talsmann kan avsløre, og diskusjonene i kommunestyrene er ofte gjenstand for betydelig lokal interesse. Det betyr at de samme argumentene som kommunister bruker for å delta i stortingsvalget, de gjelder også, under de samme forutsetninger for kommunevalget.

Fra en gang på sekstitallet har det eksistert ei ordning med fylkesting i Norge. Det har vært forsamlinger, valgt ved indirekte valg av kommunene. Disse forsamlingene har liten myndighet, men opprettelsen av dem er sjølsagt en del av utbygginga av statsbyråkratiet og den direkte statlige makta. Fra og med valget i -75 vil det etter alle solemerker bli direkte valg på fylkesting i 18 av landets 19 fylker. Oslo er både kommune og fylke, så her spiller bystyret også fylkestyrets rolle. Innføring av direkte valg er sjølsagt en slags »demokratisering» i forhold til det som gjelder nå, men det vil også bidra til å presse småkommunene ut av fylkestinget, og styrke fylkestinget overfor kommunestyrene. Så veldig

demokratisk er ordninga altså ikke. Innføringa av fylkestingsvalg på samme tid som kommunevalg vil også styrke det rikspolitiske preget over kommunevalget, og dermed sannsynligvis svekke mulighetene for den rike floraen av ikke-partipolitiske lister som har eksistert ved tidligere kommunevalg.

BOIKOTT?

Skal vi boikotte valgene i -75? Lenin har gjennomført ei drøfting av betingelsene for kommunisters boikott av parlamentariske organer. Det er ingen som har påvist at Lenins analyse ikke også er gyldig i vår epoke, derfor er den ei grei rettesnor for handling.

Han sier at det ikke er noen argument om et representativt organ er reaksjonært, og det er maktesløst osv., så lenge massene ikke er rede til å sette det til side, er det kommunistenes plikt å delta i valgene. Det eneste marxistiske argumentet for en boikott, sier Lenin, er dersom massene står overfor et valg mellom å la seg fange inn i borgerlig parlamentarisme eller å gå til direkte revolusjonær handling. Hvis boikott, i det minste for ei tid, kan drive den revolusjonære situasjonen framover, og, i det minste for ei tid, hindre de borgerlige institusjonene i å fungere, da er det aktuelt å boikotte. Det vil si, boikott kan finne sted i en revolusjonær situasjon. (For grundigere behandling av Lenins standpunkt, se Oktoberboka, Lenin om valgtaktikk.)

Lenin innrømmer i en fotnote i »Radikalismen» at det også kan finnes ett argument til for å boikotte, og det er ut fra at den revolusjonære organisasjonen er så s v a k at den ikke makter å stille opp i valg, og det i k k e går an å anbefale massene å stemme på noen andre.

Til slutt veit vi at det i høyeste grad kan være aktuellt for kommunister å boikotte reine svindelvalg, av den farseartete typen som en del juntaer er eksperter i å sette i scene.

Når det gjelder det første og det siste argumentet, så er det lett å slå fast at de ikke gjelder den situasjonen vi står overfor i Norge. Når det gjelder det »ynkelige» argumentet, så gjelder ikke det heller, fordi vi allerede har vist at vi er sterke nok til å delta i valg. Etter min mening kan det derfor ikke fremmes m a r x i s t i s k e argumenter for å boikotte valget i -75. Vi plikter å stå fram med arbeiderklassens ideologi og politikk i valget -75.

Når det først er slått fast at situasjonen krever at vi skal delta, så går det sjølsagt an å komme med mange argumenter for at vi kan trekke positive resultater av valgdeltakelsen, slik som utbygging av partiorganisasjonen, spredning av mye propaganda, eventuell deltakelse i massemedier osv. Dette er ikke uviktig, men det er ikke ting som i seg sjøl er argumenter for at vi stiller til valg. Tvert om så er de produkter av at vi stiller til valg. Hvis vi stilte til valg uten å prøve å oppnå disse tingene ville vi fortjene å bli kalt tullemikler. Men vi kan aldri la slike argumenter avgjøre om vi stiller til valg etter ei.

PARTILISTER?

Når vi ikke skal boikotte, skal vi da som bolsjevikene stille partilister? Dette er virkelig et spørsmål, og her er det jeg vil polemisere mot kamerat Jørgen Hattemaker. Jeg mener at hans argumenter mot å stille partilister er veldig dårlige. (Kameratene bør lese det avsnittet hans om igjen for å se om jeg har rett eller tar feil.)

Det er klart at det finnes argumenter for å stille reine partilister, argumenter

som ikke blir tilintetgjort av henvisninger til at »spranget til AKP» er for stort. Det er først etter at disse argumentene er vurdert seriøst at vi kan avgjøre om det er riktig å stille AKP-liste eller ikke, ved å sette dem opp mot motargumentene.

Argumenter for partilister:

- Vi kunne mye lettere komme direkte ut med parti program. (både kortsiktig og langsiktig).
- Vi kunne lettere stå fram som et parti alternativ til SV (og DNA).
- Vi kunne lettere avsløre SVs holdning til DNA og Sovjet.
- Vi kunne avsløre statens klassekarakter mer direkte og konsekvent enn en front nødvendigvis til enhver tid vil være i stand til.
- Framganger i valgkampen vil lettere kunne knyttes direkte til partiet. (Vi er ikke partisjåvinister, men som kommunister mener vi at partiet er en grunnleggende forutsetning for at arbeiderklassen kan seire).

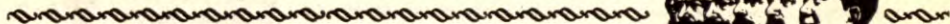
(Det kan lett nevnes nye argumenter som delvis er avledet av de jeg alt har nevnt).

Dette er reelle argumenter. En annen form for valgdeltakelse vil kunne gi oss mindre resultater på disse strategisk viktige feltene. Dette må vi være klar over slik at vi, dersom vi ikke velger å stille partilister, på ulike måter sørger for å kompensere for disse sakene som jeg har nevnt.

Jeg mener at det er særlig to forhold som utelukker at vi stiller reine partilister, på tross av de fordelene et slikt opplegg kunne gi oss.

Det ene er at vi ennå er et såpass lite parti at det faktisk kan by på problemer å stille i mange kommuner hvor vi kunne stille i front med uavhengige.

Det andre er at medlemmene som blir offentlige i forbindelse med partilister er

såpass mange også i forhold til medlems-tallet mange steder, at det representerer en betydelig sikkerhetsmessig risiko.

Begge disse argumentene har direkte eller indirekte med partiets størrelse å gjøre, og er derfor ikke absolutte argumenter mot å stille partilister i enhver sammenheng. Men de er derimot så tungtveiende at jeg mener at det er utelukket å stille reine partilister ved kommunevalget.

Når denne konklusjonen er trukket kan en føye til at det også finnes en lang rekke positive argumenter for frontlister ved valget, som at vi kan vinne over grupper fra SV og DNA som vi ellers ikke ville nå fram til osv. Men igjen er ikke disse argumentene i seg sjøl nok til at vi vraker å stille som parti. De kommer i tillegg, og markerer de mulighetene vi har til å utnytte frontlistene til å oppnå en bevegelse blant en del folk.

HVA SLAGS FRONT?

Det er neppe realistisk å få til noen landsomfattende valgfront med SV. En kan også spørre seg om det ville være ønskelig slik som SV stiller seg!

Det er da to mulige alternativer. Det ene er å stille i forskjellige typer fronter alt etter de lokale forholda, men med et minimumsprogram som en landsomfattende ryggrad for partiets arbeid i frontene. Det andre er å stille Rød Valgallianse på landsplan.

Jeg vil fremme forslag om det siste. Jeg ser en rekke argumenter for dette:

- Vi fratar oss ikke muligheten til å stå fram som et landsomfattende alternativ til SV, slik jeg mener det andre forslaget gjør,
- Vi fører videre linja fra stortingsvalget, slik at vi ikke skaper forvirring blant velgera våre.

- Vi skaper et landsomfattende frontapparat som kan drive fram lister i de svakere kommunene.
- Rød Valgallianse vil åpne større muligheter til å kompensere for at vi ikke stiller partilister.
- Sjøl om det er negative sider ved at valget av de andre partiene gjøres til et rikspolitisk valg, så har det også den positive sida for oss dersom vi stiller RV at vi kan få fram helheten i vår politikk.

Jeg ser en fare for at et uensartet opplegg, med betydelige forskjeller fra kommune til kommune, vil føre til at vi mer eller mindre forsvinner på landsbasis. Det er en viktig grunn til at jeg mener RV må være generallinja for våre kommune- og fylkeslister i -75.

Forøvrig mener jeg vi bør jobbe for å utvide RVs omland, blant annet ut fra den fordelene vi har av at RV i -75 vil være eneste landsomfattende front, ettersom SV-partiet da skal være danna. Begrepet uavhengige sosialister kan under de vilkåra få en mer omfattende betydning enn ved siste valg.

Vil -75-valgene bli rikspolitiske? Jeg tror vi må innse at de kommer til å bli det, uansett hva vi måtte ønske. Vi evner ikke med våre små krefter å endre dette forholdet, som alle de andre partiene og massemediene vil skape. Det vil være fåfengt å legge opp en valgkamp som ikke tar hensyn til den rikspolitiske karakteren av valget. Vi bør også evne å trekke de fordelene vi kan av at det nå engang blir sånn. Forøvrig bør vi være de dyktigste til å fremme de lokale klassekampsakene og kjøre dem hardt.

UNNTAK FRA LINJA MED RV?

Kan det tenkes unntak fra denne hovedlinja som jeg skisserer? I fylkes-

En landsomfattende front med lokale tillempninger

tingsvalget ser jeg bare ett mulig unntak, nemlig Finnmark. Vi må se an bevegelsen blant samene og vurdere de konkrete mulighetene som foreligger nærmere valget.

I kommunevalget kan det i og for seg tenkes mange unntak. SVs rabiate høyrekjør må for eller seinere føre til at radikale SVere avskalles. Lokalt kan slike ting skape vilkår for fronter med en større politisk bredde enn RV, hvor hovedretninga likevel bevares. Videre kan lokale kampsaker, som er helt brennende, og hvor våre kamerater har en sentral plass i massebevegelsen, kreve nettopp den typen frontlister som kamerat Jørgen Hattemaker er ute etter.

Vi får da sjølsagt en diskusjon, dersom vi får mange slike unntak, om hvorvidt linja med landsomfattende RV kan bli undergravd.

Den diskusjonen får vi føre konkret, personlig tror jeg ikke unntaka vil være

mange fordi særlig SV sentralt vil kjøre på at ethvert samarbeid med oss må unngås. Dermed tror jeg at mulighetene mange steder vil ligge på omtrent det samme som vi kan oppnå gjennom Rød Valgallianse. Videre antar jeg at et bredt, radikalt frontopplegg rundt en eller et par aktuelle kampsaker, krever s t y r k e hos oss til å sikre ei riktig innretning. Jeg tror ikke vi kan få til sånne opplegg i kommuner der vi står svakt.

Her er altså mitt forslag til hovedlinje for valgene –75.

– RV lister i fylkestingsvalgene.

– RV som hovedlinje i kommunevalget, og

– med lokale tillempinger der vi har styrke til å drive gjennom særlige frontopplegg.

Dette er ikke særlig bearbeida kamerater, men det burde vel gi et utgangspunkt for den videre diskusjonen?

Kark

Om høyrefeil

Distriktsstyret har gjort en oppsummering av situasjonen i partiet i fylket, og kommet fram til en del tendenser som gjør seg gjeldende. Denne artikkelen bygger stort sett på diskusjonen i DS – mens konklusjonen står for DS egen regning.

Alle partiavdelinger kunne legge fram konkrete tilfeller det siste halve året som nokså entydig viste til feil av *høyrekarakterer*.

Storingsvalget viste dette klart i forholdet til SV – hvor fylket som helhet kjørte mye diplomati og forsøk på prinsipplos forsonlighet for å tekkes den opposisjon som var sterkt voksende mot Arbeiderpartiet. (Dette er tidligere summert opp på høst-seminaret). Høsten 73 og ut på nyåret 74 har partistyrene gjentatte ganger fremhevet stor grad av *liberalisme* i grunnorganisasjonene – og *tafatthet* når det gjelder å løse partipoli-

tiske oppgaver. Eksempler her er nedgang i KK-salg (både på stands og bedrifter), mangel på politisk evne til å følge opp lokale aksjoner, problemer med å få en politikk for by/bolig-lag.

I alternativ fredspris (Camara-aksjonen) viste det seg at store deler av partimedlemmene (til dels hele parti-avdelinger) tok direkte feil standpunkt, og den demokratiske sentralismen viste store brister.

1. mai

To grelle eksempler: Et sted var parti-avdelinga villig til å fire på nær sagt alt, til fordel for et tog som skulle ta opp en interessesak (nemlig en daghjemsaksjon). Et annet sted kjørte parti-styret ut en linje som var temmlig lik SV's utkjør i Oslo – med å vinne sam.org. (Sam.org. er i denne byen fullstendig dominert av sosialdemokrater!).

På alle disse områdene ble det summert opp en klar dreining i retning høyre for vår parti-linje.

HVOR DYPT GÅR HØYRE-FEILA?

Det er viktig å merke seg at høyre-tendensene fordelte seg svært ulikt. Noen steder var det grove feil, andre steder hadde nærmest merket tendensene i form av liberalistiske trekk ved en del enkelt-saker. Vi må også merke oss at det er gjort stor framgang i fylket i denne perioden – både faglig sett, i 1. mai-arbeidet og i direkte styrking av de forskjellige enhetene. (Jfr. Leder-artikkelen).

Et gjennomgående positivt trekk ved de feila som er nevnt, er at det hovedsaklig HAR vært lette å korrigere (dette gjelder spesielt enkeltsaker av stor betydning – som f.eks. feilaktige 1. mai-utkjør) ved hjelp av diskusjoner.

HVA ER HOVEDFAREN?

Hva vil skj hvis AKP(m-l legger seg til høyre og forfaller til en liberalistisk stil i tråd med SV's politikk?

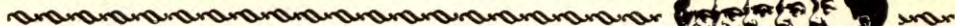
Vil ikke da VENSTRE-grupperingene boltre seg, kalle AKP for opportunistisk – og forsøke å trekke våre medlemmer over til seg? Er det ikke dette »ultra-venstre»-gruppene (KAG i Bergen, KUL i Oslo og Hovden-klikkensKAF) forsøker i dag? – Og vil ikke disse få en kraftig grobunn hvis vi begår høyre-feil – eller verre: **UTVIKLER EN HØYRE-LINJE?**

Vi må altså definere hovedfaren ut fra hva som på sikt kan forårsake en splitt i partiet. – Og ut fra m-l-bevegelsens historie og ut fra situasjonen i dag ser det ut til at hovedfaren ligger i de organiserte uttrykkene for »ultra-venstre»-ideer som er nevnt foran. – Og at det derfor er absolutt nødvendig å være kritisk årvåkne for feil av både høyre- og venstrekarakter, nødvendig å være kritisk årvåkne

I dag må vi:

BEKJEMPE HØYRE-TENDENSENE I FYLKET FOR Å STÅ SLAGKRAFTIG MOT DE METODISKE »ULTRA-VENSTRE»-KREFTENE SOM FINNES BÅDE ORGANISERT OG SOM IDEOLOGI!!!!

Saksa fra et lokalt diskusjonsblad.

Faglig arbeid— problemer og erfaringer

Det jeg tror bør være rettesnor for oss når vi begynner på en bedrift, er at vi er klar over hvilken innflytelse fagbevegelsen/LO og dermed Arbeiderpartiet har og har hatt i arbeiderklassen. Her vil jeg bare henvise til «Røde Fane» nr. 2 - 73. Men så er spørsmålet: hvilke spor har dette satt i arbeiderklassen? Jeg vil da sitere fra Stalins tale under den 14. kongress i 1925: «Hele sosialdemokratiets arbeide består i å fylle arbeiderne med skepsis, mistillit til deres egen kraft, mistillit til at det er mulig med makt å vinne seier over borgerskapet.» Disse orda av kamerat Stalin er etter min mening like aktuelle i dag som for nesten 50 år siden DNAs (sos.dem.) rolle i fagbevegelsen er å fylle arbeiderne med mistro på seg sjøl. Nettopp dette er det som er LOs funksjon som statsbærende kraft!

Hva skal vi så gjøre

For å sitere Stalin videre: «Hele vårt arbeide..... må kunne overbevise.... arbeiderklassen om at arbeiderklassen kan klare seg uten borgerskapet og bygge opp et nytt samfunn med egne krefter.» Vel, dette er greitt, det er jo det som er målet med et kommunistisk parti. Da er vi altså klar over hvor vi står og hva målet er. Så er det bare:

HVORDAN NÅ MÅLET?

Hvordan skal vi m-l'ere oppføre oss når vi begynner på en arbeidsplass? Skal vi opptre som lærere for folk med en gang? F.eks. komme rett inn å fortelle de hvor

dumme de er som fortsatt tror på DNA. Hvor dumme de er som tror at fagbevegelsen fører en kamp for dem. Hvor dumme de er som ikke skolerer seg osv. osv.

NEI! En slik holdning er dømt til å mislykkes! Vær nysgjerrig, tålmodig, la de eldre arbeidskameratene fortelle om fagbevegelsen slik de har oppfatta den. Still så heller spørsmål her og der. La de fortelle om klubben på jobben sin historie, fortelle om «gamle»-dager. Du kan lære mye da, hvilke knep DNA/LO-ledelsen har brukt — og kommer til å bruke i framtida. Men vær ikke for forsiktig. La folk få vite hvor du står politisk, få vite hva du mener om LO — at den bør gjenreises som kamporganisasjon. Du vil merke at mange er enig med deg, men at de ikke tror det går an å gjøre det. De har liten eller ingen tro på seg sjøl (j.fr. Stalin). Snakk om ting som i hovedsak angår dem, hvis sanitær-anlegget f.eks. er dålig så snakk om det. Vis at du bryr deg om deres hverdag, samtidig må du hele tida trekke inn spørsmålet om hvem som har makta inn i bildet, ikke bare på jobben, men i hele samfunnet.

BRUK FAGFORENINGA

Kort sagt: Du må hele tida opptre både som elev og lærer. Det er imidlertid ikke nok å bare arbeide på gulvet: du må også være med å jobbe i fagforeninga. Det første du her må gjøre et å sette deg inn i forbundets lover og regler. De må du kjenne for ikke å bli spilt over sidelinja. Pampene omgås gjerne loverket for å få

tinga sine gjennom, og dette må vi avsløre

HVORDAN BØR MAN OPPTRE I FAGFORENINGA?

Opptre som den du er, dvs. ta opp de saker som du mener bør tas opp. Ta mer hensyn til hva som er rett eller galt, enn hva du tror vil få flest stemmer. LA POLITIKKEN LEDE DEG – IKKE TAKTIKKEN!! Samarbeid med de kreftene du kan samarbeide med på konkrete saker, men la ikke din politikk lide under samarbeidsbestrebelsene. Samarbeid der dere er enige – dvs. der sos.demokratene tar parti for arbeidsfolk.

Når det gjelder holdninga til de forskjellige parti-grupperingene innen fagbevegelsen, må vi være klar over at DNA nå begynner å føre en hardere kamp mot opposisjonen i fagbevegelsen. De ser nå all opposisjon som forsøk på politisk kupp-makeri. Med andre ord: Det blir en hardere front mellom sos.dem. og de radikale kreftene. Dette er i hovedsak en god ting, de vil på denne måten hjelpe til med å grave sin egen grav. Bare vi er villige – og rede til å møte dem med kamp, avsløre dem!

SOSIALISTISK VALGFORBUND

Men hva med SV? De har jo nå fette et godt grep på arbeidsplassene mange steder.

Hvordan blir og er deres politikk? Man skulle tro at siden DNA ruster seg til kamp mot venstre-sida, så skulle SV være interessert i enighet med oss. Her er det i SV en motsigelse – en del vil distansere seg fra DNA – en del vil nærme seg DNA. På hvilken måte vil de nærme seg DNA? Jo, ved ikke å ta opp den kampen DNA ruster seg til. På min egen arbeidsplass er det samarbeidslinja til DNA som er dominerende blandt SVs tillitsmenn. Som

et bevis på dette vil jeg komme med et eksempel fra tariffoppgjøret nå i vår: Jeg tok opp tariff-oppgjørsaka på årsmøtet i klubben, sto på partiets linje med at forbundets %-krav var for lite. På dette møtet møtte jeg jævla motbør – og merkelig nok: De som skreik høyest, mana mest til å tenke på framtida, oppfordra til enstemmig å godta forbundets krav, var nettopp SV-erne. Hvordan kunne de godta forbundets svake krav, og ikke bare godta de, men kaste blår i øynene på folk? Argumentene til SV-erne var:

1. De sjøl forsto at krava var for dårlig, men *folk* ville ikke forstå det!
2. Sikre at DNA-pampene i fagbevegelsen sto på forbundets krav.
3. Sikre flertall for et-årig tariff-avtale, automatisk indeksreguleringer og forbundsvise oppgjør.

Disse tre punktene er vel skole-eksempel på opportunisme! !

Til pkt. 1: Folk forstår ikke. Dette er hva man kaller å ikke stole på massene, UNDERVURDERE dem! SV-erne hjelper her til med å så mistillit til folks egen dømmekraft. En del folk har tillit til SV og tror at når de maner til forsiktighet, så er det sikkert rett. I alle tilfeller skaper de en stor uvisshet hos folk.

Til pkt. 2 og 3.

Sikre – ikke kjempe – taktikk – ikke politikk. Den eneste måten å oppnå noe på i kampen mot sosialdemokratiet, er å KJEMPE aktivt. Ikke presse dem til å godta sine krav, men kjempe for rettferdige krav. Dette eksemplet kan lære oss to ting: Først: Det er *ikke* slik vi skal jobbe i fagbevegelsen. Vi må ikke komme innpå dette sporet. Sporet som hele tida

setter taktikken først. For det andre: Det lærer oss at vi ikke kan stole helt og fast på SV. De er for opptatt av å sikre seg nye stemmer, slik at de går imot rettfærdige krav. Bare for å slippe kamp.

VÅR HOLDNING

Ta opp rettfærdige krav.

Kjemp mot overmakta.

Vær ikke redd for å lide nederlag – for hver kamp gir seier

Det er bare gjennom en konsekvent og tålmodig kamp for arbeidernes rettigheter at vi vinner fram!

La politikken lede oss!

Til slutt: Vi vil også enkelte ganger merke angrep fra SV-hold, men disse angrep kommer alltid når vi begynner å få innpass i foreninga. Når folk får tiltro til oss.

Kort sagt: Når de føler seg trua på arbeidsplassen eller ellers. Her skal vi huske at det er en god ting med angrep av fienden! Ikke det at SV er noen hovedfiende, men at når de går til ville angrep for å sverte oss, da stiller de seg sammen med fienden.

Reis kvinnekampen i partiet

Reis kvinnekampen i partiet!

AKP-kvinnene har gjort en grundig innsats i kvinnekampen. Vi har vært med i arbeidet med å opprette Kvinnefronten, og vi har gått i spissen i denne organisasjonen men å utvikle en politisk linje for kvinnekampen i Norge,

Nå mener vi at ideologisk styrking av kvinnene i partiet er svært viktig: for eksempel må kampen mot feministiske tendenser føres ikke bare overfor enkelte kretser i Kvinnefronten, men også i vårt parti og «i oss sjøl». Studier av kommunismens klassikere er et svært viktig og uunnværlig redskap i dette arbeidet. I det hele tatt: Det er ikke tilstrekkelig å jobbe for at Kvinnefronten skal bli spyddoden i kvinnebevegelsen i Norge, at den skal avgrenses til likestillings- og kjønnsrolleideologi: vi må også bli på en kommunistisk strategi for kampen.

Hvem driver kvinnekampen i partiet? ...Med en viss omkryvning av Torolf Elsters sosialismedefinisjon kunne vi sette saken på spissen og si: AKPs kvinnepolitikk er den politikk AKP-kvinnene til enhver tid fører. Fullt så ille er det ikke! Vi har et sentralt kvinneutvalg under SK, vi har enkelte lokale kvinneutvalg under distriktsstyrene, og vi tror at våre partimedlemmer stort sett er bra informert om kvinnepolitikken. Til sammenlikning.

På spørsmål om hva Ottar Brøntveit mente om Hilde Væringes angrep på kvinnefronten (KF) i Orientering og hva som var SF og SVs linje hadde Brøntveit bare ett svar: han hadde ikke lest H.V.s artikkel! Og han forsto tydeligvis ikke at det var aktuelt for ham som sentral SV'er å ta standpunkt til Kvinnefronten! (Debatten foregikk på et møte i Studentersamfunnet i Bergen.)

Men stort sett: det er ikke AKP som helhet som diskuterer og legger opp partiets kvinnepolitikk. Når det gjelder den faglige politikken er vi kommet et godt stykke på vei: den er ikke lenger »særområde« for de aktive fagorganiserte i partiet. Kvinnepolitikken må utvikles til å bli hele partiets politikk på tilsvarende måte.

Her er forslag til enkelte tiltak for å styrke partiets grep om kvinnepolitikken:

— Reis spørsmålet om kommunistisk kvinnepolitikk i smålag, partilag, på større partimøter. Prøv å trekke inn strategiske spørsmål — grunnleggende spørsmål om årsaken til og kjernen i kvinneundertrykkingen, og ikke bare de aktuelle problemene i Kvinnefronten. Dette er noe vi må hoppe i selv om vi føler at det teoretiske grunnlaget gynger endel foreløpig. Debatten i partiet vil styrke oss!

— Vi må ha kvinneansvarlige på alle trinn i partiet!

Kampen for kvinnefrigjøring er også aktuelt for partilag som ikke jobber direkte i Kvinnefronten.

Og her kommer vi inn på en annen viktig sak når det gjelder partiets kvinnepolitikk. Kvinnepolitikk er ikke bare arbeid i Kvinnefronten. Vi må føre en aktiv kamp for å styrke kvinnes stilling i partiets styre og stell, vi må kjempe for bedre kår for partiets kvinner.

Noe er gjort. Vi hadde klar målsetting på kvinnevotet ved valg av SK og Distriktsstyre. Men det holder ikke bare å putte kvinner på oppgaver hvis en ikke

samtidig gjør noe for at de skal klare disse oppgavene. Vi har sett flere eksempler på at jenter må gi opp,

Årsakene er ikke at vi er dårlige kommunister, men at kvinneundertrykkinga rammer oss på to måter i en slik situasjon.

1) Den materielle situasjonen vår er ofte hardere enn for menn i tilsvarende yrke og med like mange unger.

Fremdeles er den reelle situasjonen at vi har hovedansvaret hjemme. Og den kampen vi fører for å forandre på dette krever krefter.

2) Den ideologiske undertrykkinga gir seg utslag i at vi er usikre på oss sjøl. Vi gruer oss for å holde innledninger, lede møter, drive ideologisk kamp.

Analysen av de kvinnelige kadrenes innsats har ofte vært overfladisk.

Vi har blitt karakterisert som ustabile (jfr. arbeidskjøpernes karakteristikkl!). Og sjøl har vi lett for å tro det var oss sjøl det var noe i veien med. Kvinner har også verget seg for å ta på seg oppgaver de visste de ville greie, fordi de har vært redde for å få en dross med oppgaver og et press de visste de ikke ville greie.

Vi må ha en politikk for dette og verken kjøre i vei med å gi kvinner oppgaver som om de ikke hadde problemer eller gi opp for disse problemene.

Vårt poeng er: Utvikling av kvinnelige kadre er en viktig del av arbeidet med kvinnefrigjøringa og viktig politisk arbeid for det kommunistiske partiet.

Kvinneutvalg på Vestlandet.

Gymnasloven— en trusel også mot fagbevegelsen!

Når dette leses, er sannsynligvis forslaget til gymnaslov vedtatt av stortinget. I så fall er det foreløpig satt en sluttstrek for behandlinga av en av de mest omfattende reformene i norsk skolehistorie, en skolereform i DNA-regi tilpasset monopolkapitalens krav om økt mobilitet og fleksibilitet på arbeidsmarkedet i 70-årens Norge

Skoleverket har under historiens lys vært et speilbilde av klasseforholdene og et redskap for den herskende klassens befestning av egne posisjoner. Det betyr at skolereformer må vurderes utifra den utvikling de fremmer, dvs. etter sitt klasseinnhold. Å ta stilling til gymnasloven er med andre ord å ta stilling til industri- og arbeidsmarkedspolitikken. Det er i denne sammenheng at fagbevegelsen så avgjort bør engasjere seg.

GYMNASLOVEN BETYR RASERING AV FAGOPPLÆRINGA! dvs, såkalt mobi

Hva er kjerna i gymnasloven? Det framgår av følgende utsnitt fra et vedtak fattet på YLIs landsmøte i februar i år:

Utgangspunktet for forslaget er oppfatninga om at samfunnet trenger arbeidskraft som lettest mulig kan skifte yrke og omstille seg til nye arbeidsforhold, dvs. såkalt mobil og fleksibel arbeidskraft.

I YLI-avisa nr. 4 -74 utdypes dette standpunkt nærmere:

Kva fører ei slik målsetting til i røynda? Ho tyder mellom anna at styresmaktene

meiner det er ein bra ting at arbeidarane utan vilkår må finne seg i å bytte jobb mange gonger i løpet av livet. For konkret yrkesopplæring er ikkje lenger nok, skreiv Steen-komiteen som førebudde den nye gymnaslova, i ei tid da den tekniske utviklinga går så raskt at vi ikkje veit kva slags arbeidskraft næringslivet treng om nokre få år.

I tråd med dei allmenne målsettingane frå Steen-komiteen har det såkalla Schönbergutvalet gjort framlegg om å gjø brei grunnopplæring i fleire fag som er i slekt det første skuleåret, og utsetje linjedelinga eitt år. Elevane skal no få meir kjennskap til kva som skjer rundt dei på arbeidsplassen, vert det sagt, no skal vi ta bort båsane mellom ulike fag. Det er sjølsagt ingen som har noko imot at fagopplæringa skal verte betre og meir allsidig. Men det er ikkje riktig at vi må rasere dei tradisjonelle faga for at arbeidarane ikkje skal miste jobbene sine i framtida. Tvertimot det er vissa om å kunne eit fag heilt til botnen som i alle år har vore fagarbeidarane sitt sterkaste kort ovafor arbeidsgiverne.

LO-TOPPEN PÅ MONOPOLKAPTITALENS SIDE – NÅ OGSÅ I SKOLEPOLITIKKEN

Hittil har det vært slik at høyresosialdemokratiet uten opposisjon har kunnet utnytte LO som støttespiller for sin skolepolitikk. Mer enn mange saker saker har skolepolitikken i fagbevegelsen vært forbeholdt juntaen i LO-

sekretariatet og dens pampfeller rundt i forbundene. I kampen mot gymnasloven har derfor YLI stått så å si alene innenfor fagbevegelsen.

Det ville være synd om denne situasjonen ikke endrer seg raskt i tida som kommer. Den nye gymnasloven og planene for yrkesutdanninga i framtida er utmerkede emner å ta opp innenfor klubben eller fagforeninga. Det har for øvrig vært gjort innenfor Rørleggernes fagforening og de grafiske fagforeningene i Oslo, med tildels svært bra resultat

ENHETSSKOLEN – DNA's IDEOLOGISKE KORTHUS

Enhetskolen er et begrep med lange tradisjoner i norsk skolepolitikk. Det er blitt brukt både i forbindelse med innføringa av den allminnelige folkeskolen i begynnelsen av århundrer, og i forbindelse med innføringa folkeskolen i begynnelsen av århundret, og i forbindelse med innføringa av den 9-årige grunnskolen i 60-åra. Nå brukse begrepet i forbindelse med det nye skolesystemet for all utdanning mellom 9. og 12. skoleår som utdanningstilbud, dvs. »likt» da mer oppfattet som ensartet snarere enn likeverdig. Det store sesam-sesam har vært forslaget om å plassere yrkesskoleelever og gymnasiaster under samme tak i såkalte enhets-skoler. Det er vel unødvendig å bruke

disse spalter til å påvise det grunnfalske i denne »tanken». Desto mer interessant er det å påvise åssen DNA med sin enhets-skole stadig tydeligere har satset på den boklige lærdom som det saliggjørende for de oppvoksende slekter. Forskjellen i allmennkunnskaper utgjør det største klasseskillet i skoleverket, slo Reiulf Steen fast allerede i 1967, Og i januar i år kunne Arbeiderbladet utbasunere at enhetsskolen også ville gi yrkesskoleelevene muligheten til å »få med seg en berikende kjerne av allmenndannende fag.» Praktisk opplæring var tydeligvis ikke allmenndannende nok. Nå har riktig nok en del ledende DNA-folk i det siste slått retrett og begynt å slå om seg med fraser om anerkjennelse av den praktiske opplæring o.l., noe som viser at det nytter å ta kampen opp mot slik arbeiderfiendtlig ideologi. Men vi står ennå foran en stor utfordring når det gjelder å utforme en politikk for å fremme enheten mellom håndens og åndens arbeid innenfor skoleverket. På kort sikt er det spørsmål om å slå ring rundt fagopplæringa og kreve respekt for det praktiske arbeidet i skoleverket. På lengere sikt er det et spørsmål om å stille krav om grunnleggende endringer innenfor grunnskolen for der å fremme enheten mellom praktisk og teoretisk arbeid etter impulser f.eks. fra Kina og Albania (kamerat: YLI)
Kamerat i YLI

Arbeiderungdommen i første rekke

»Vi er framtidens parti, og framtidens høres ungdommen til. Vi er et parti av nybrottsfolk, og det er alltid ungdommen som mest helhjertet følger dem som bryter nye veier. Vi vil alltid være et parti av den framskredne klassens unge!»

(Lenin)

Hva betyr dette for rekrutteringa til partiet. Jo, det betyr at det i hovedsak vil være unge folk som søker til partiet – slik det er i dag. Dette vil igjen si at Rød Ungdom vil bli hovedrekrutteringskilden til partiet, gjennom RU skal ungdom fostres med henblikk på å bli framtidige partimedlemmer.

Men hvilke unge folk skal partiet i første rekke trekke til seg? Jo arbeiderne: blant dem særlig industriarbeiderne. Det er linja i dag, ikke ei taktisk linje, men ei prinsipiell.

Men hvordan skal denne linja settes skikkelig ut i livet hvis RU ikke følger samme linje i dag, men prioriterer gymnasiastene høyest. I et intervju med RU's formann i TF, uttaler formannen følgende: »Vi må skolere opp en stor gruppe gymnasiaster som kan fungere ledende i forbundet. Det er først og fremst på gymnasene det i dag er aktuelt raskt å utvikle en ny generasjon kadre». Hvem vil da partiet rekruttere fra sin naturlige

hovedkilde – ikke arbeidere som gjennom RU er blitt skolert for partimedlemsskap, men først og fremst ei gruppe akademikere.

RU's linje kan ikke forsvares ut fra situasjonen i dag og i den nærmeste framtida. For det første, som nevnt, prioriteringa av gymnasiastene i dag vil gi seg utslag i skeiv rekruttering fra RU til partiet i morgen. For det andre, sterkere innslag av gymnasiaster i forhold til arbeidere og yrkesskoleelever vil være det motsatte av proletarisering av laga og gjøre dem enda mer fremmede overfor arbeiderungdommen. Skal man for alvor få rekruttert arbeiderungdommen er ikke løsinga et kraftig tilslag av gymnasiaster, men å trekke til seg en etter en arbeiderungdom, som kjenner arbeiderungdommen, har djupe røtter blant dem, som fører et språk som dem og derfor er i stand til å rekruttere dem. Å proletarisere RU idag er det eneste som duger.

Det er bra denne diskusjonen kom igang i TF, den har vist at det finnes to linjer i partiet i spørsmålet om Rød Ungdom. Derfor er det viktig at man gjennom diskusjoner i alle lag får avklart hvor flertallet i partiet står.

arbeider

Kommentar fra AU i det sentrale kvinneutvalget

Jeg synes innlegget rammer litt på sida. Det blir mye allment prat og motsigelsene blir vage fordi det griper an problemet på et nivå som er litt tilbakelagt. Det forklarer derfor ikke helt hvorfor vår kvinnepolitikk blir hengende på sida av partiet.

Det jeg synes sentralt (utfra egne erfaringer) er:

AKPs kvinnepolitikk slik den manifesterer seg i vanlige AKPeres holdning og praksis er sterkt preget av feministiske overslag. Det viser seg på endel områder:

– Kvinnepolitikk oppfattes som familiepolitikk – jfr. diskusjonene på sommerleirene. Medlemmenes aktivitet konsentreres om bevisstgjøring om egne holdninger i familien og i partiet.

– Kvinnefronten fungerer i partilagsopfatning like mye som et sosialt og terapeutisk tilbud til kvinnelige medlemmer som en kampooppave for hele

laget. For mennene blir Kvinnefronten et gunstig sted for å løse kvinnenes familieproblemer. For kvinnene blir viktigste målsettingen kaffe, vafler og en hyggelig atmosfære.

– Prioritering av kvinner til sentrale seminarer etc. preges også av oppfatningen om at holdningsendring er det viktigste. De mest tilbakeliggende mennene er blitt foreslått sendt til slike seminarer. Likeledes kvinner som »trenger» det spesielt godt. — Tenk dere en liknende tankegang anvendt på boligseminar eller faglig saminar.

– Kvinnekamp i partiet er ikke bare kamp mot kjønnsrollemønsteret. Det er også en kamp for å få kvinnepolitikken godkjent som en kampooppave på lik linje med partiets andre kampooppaver.

Og kamp mot alle typer feministiske overslag innenfor våre egne rekker.

Fram for skikkelige politiske diskusjoner på årets sommerleire

Etter å ha gjennomført en seierrik 1. mai over hele landet, er arbeidet med mobiliseringa til årets sommerleire vår viktigste oppgave. En av hjørnesteinene i det å få til vellykte sommerleire er den politiske mobiliseringa blant medlemmer og sympatisører. Ved å kunne få igang diskusjonene på de viktigste sakene i god

tid før leirene, vil vi kunne nå ut til folk med dem i tide og få trukket dem med.

Her følger tre innlegg, ett om sosial-imperialismen, ett om kvinnepolitikk, og ett om det faglige manifestet. Disse skulle være egna som utgangspunkt for slike diskusjoner. Når det gjelder det praktiske omkring sommerleirene, står alt dette i Klassekampen.

VIL SOVJET OVERFALLE NORGE?

Revisjonistene sier: «Sovjet er fredselkende». Mange tror situasjonen i Europa er dominert av avspenning, som skyldes samarbeidet mellom USA og SOVJET. Også mange MLere og andre, som anser Sovjet for å være et kapitalistisk land, mener at »for Norge er Sovjet ingen fare». Alle (nesten alle) behandler Sovjet som om landet lå på den andre sida av jorda – langt vekk fra Norge, og å protestere mot det Sovjet gjør, blir et moralsk spørsmål – »Sovjet er ingen fare her.»

II

Min påstand:

Sovjet er Norges nærmeste nabo. Sovjet er en diger trusel mot Norge – like stor som USA/Vest-Tyskland/NATO, eller nesten like stor. Sovjet har interesse av å overfalle Norge.

Både militærstrategisk og muligens etterhvert også økonomisk (olje). I værste fall kan Sovjet føre krig på Norges territorium innen 5 år. I tilfelle krig fra Sovjet

kan norske pro-bresnevister spille samme rolle som quislingene under siste krig. Det kan også hende at vi får en sosialdemokratisk/revisjonistisk regjering innen 10 - 15 år som slipper sosialimperialismen inn økonomisk og politisk. Sovjet er dødsens farlig for Norge, også på kort sikt. Bresnev-tilhengerne i SV er potensielle landssvikere på samme måte som de pro-amerikanske (Ky-gutter o.l.)

III

Sovjet er en mer aggressiv imperialist-makt enn USA, som for tida lettere tyr til militære eventyr. Ikke fordi Sovjet er slemmere men p.g.a. Sovjets spesielle situasjon. Innenrikspolitisk er Sovjet mer ustabil enn USA. Det er en fascist-stat, som hindrer opprør i Sovjet og Øst-Europa ved rein, rå militærmakt. Derfor mer tilbøyelig til desperate militære eventyr, for om mulig å redde situasjonen. Sovjet mangler også USAs nykolonier over hele verden. Sovjet har dessuten hatt hell med seg i militære eventyr (Tsjekko,

»Bangla Desh»). USA har spredde styrker og tapte kriger bak seg – USAs taktikk er for tida å klamre seg fast, skape kupp, unngå krig. Derfor mer trolig at Sovjet angriper enn at USA angriper akkurat nå.

IV

Som imperialistmakt mangler Sovjet råvarer og markeder. Men Sovjet står også i den særegne situasjonen at det mangler kapital og teknologi. Sovjet legger under seg/prøver å legge under seg/ India, Øst-Bengalen, Afganistan, Irak osv. Men disse landa er fattige. Har de råvarer så mangler de industri osv. til å utnytte dem, De mangler store markeder. Alt Sovjet trenger finnes i Vest-Europa. Følgelig interesserer Sovjet seg for Vest-Europa. Om USA trekker seg ut, kan Sovjet godt tenke seg å ta over – fredelig eller gjennom krig.

V

»All-europeisk sikkerhet har til hensikt å slippe Sovjet inn vestover ved at Sovjet er med og »garanterer» Vest-Europas sikkerhet. Sovjet vil gjerne samarbeide fredelig. Men »sikkerhetsavtalen» kan også om nødvendig danne grunnlaget for væpna invasjon. Sovjet presser et land som Finland kraftig, utbytter det økonomisk, blander seg inn i innenriks-politikken. Kanskje forbereder Sovjet kupp via Bresjnev-fraksjonen i det finske revisjonistpartiet. I mange land har Sovjet-revisjonistene regjeringssamarbeid med borgerlige eller føydale, reaksjonære partiet: »Bangla Desh», Irak. I slike land (og også i Chile) blir revisjonistpartiene brukt til å styrke sosial-imperialismen. I Vest-Europa bygger Sovjet nå industri sammen med monopolselskaper: Frankrike, Italia. Hva skjer om Mitterand blir valgt i Frankrike og revisjonistene kommer i regjeringa? Vil Sovjet bruke det til å styrke seg i Frankrike?

VI

Det er ikke »avspenning» mellom USA og Sovjet. På slutten av Midt-Østen-krigen truet Sovjet med å sende soldater til Egypt, og USA satte styrkene i alarmberedskap over hele jorda, noe som i k k e skjedde f.eks. under Tsjekko-68. Det var like ved verdenskrig. Hva om det blir kupp mot revisjonistregjeringa i Frankrike? Hva om Sovjet invaderer Jugoslavia, Romania eller Ungarn – alle tre er mulige i løpet av kort tid – og det bryter ut større kriger i Øst-Europa? Krig mellom USA og Sovjet i Vest-Europa kan bryte ut innen få år, fordi USA ikke frivillig vil gi opp det Sovjet ønsker seg. »Tilfeldigheter» utafor supermaktens kontroll kan i en gitt situasjon starte krigen. Sovjet bygger opp styrkene veldig. Nå kanskje også USA.

VII

Hva med krig mot Kina? Sovjet har 1 1/2 million mann som har gravd seg ned med atomvåpen og det hele på grensen mot Kina. Sovjet vil gjerne bli kvitt Kina. Men Kina forbereder seg også på forsvar. Sovjet kan foretrekke å gå mot det »bløte» Europa framfor Kina, som kan vurderes som »for seigt og magert kjøtt som vi brekker tenna på.» Skal Sovjet slå, er det logisk å slå fort. Vestlige militær-eksperter har spekulert på om Sovjet vil slå alt i 1974. Krig mot Kina kan ikke utelukkes.

VIII

Vi må få vanlige folk til å forstå hvor farlig Sovjet er. Ellers kan vi i tillegg til krig bli stående like uforberedt som i 1940. Vi må forklare at Sovjet-revisjonistene er reaksjonære og potensielle quislinger. Vi må få drevet dem ut av venstrebevegelsen på like linje med USA/NATO-tilhengere. Vi må få venstre-

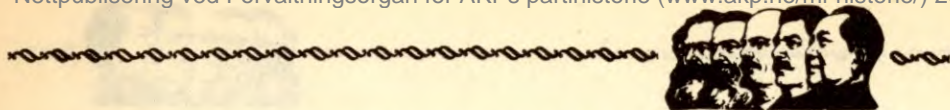

innstilte – også ikke-ML-ere – til å forstå at det er like riktig og selvfølgelig å demonstrere med paroler for Tsjekko som for Hellas.

Oss kommunister kom en russisk okkupasjonsarme bare til å stille opp mot

veggen og skyte. Det er for seint å klage over at vi ikke kjempa mot sosialimperialismen når vi kjenner geværløpet i nakken.

Kamerat i Sommerleirkomiteen

HVA ER REVOLUSJONÆR KVINNEPOLITIKK?

Brennpunktet i kvinneundertrykkinga under monopolkapitalen er kapitalens behov for reservarbeidskraft. Prinsippet om maksimal profitt er ikke forenlig med prinsippet om arbeid for alle. Ved hjelp av reaksjonær ideologi sørger monopolkapitalen for at kvinnene frivillig finner seg i å være uten lønnet arbeid store deler av sitt voksne liv. Ut fra dette er det strategisk viktigste kvinnekravet kvinnes rett til full deltaking i den samfunnsmessige produksjonen.

Både kvinnens frigjøring og sosialismens seier krever en revolusjonær kvinnebevegelse, som samler brede kvinnemasser i proletariatet og i andre deler av det arbeidende folket, og som forener kampen for de særegne kvinnekravene på kort sikt og lang sikt med kampen for revolusjonen og for oppbyggingen av et sosialistisk samfunn. Vår langsiktige målsetting er derfor å bygge opp en slik kvinnebevegelse.

Hvordan tillempes denne politikken på dagens situasjon? Situasjonen i dag er den at kvinnebevegelsen er i fred med å vokse fram, dels er dette en rein diskusjonsbevegelse, dels spontan kampbevegelse. Bare en liten del av bevegelsen er organisert i Kvinnefronten, den finnes også i stor grad i de andre kvinneorganisasjonene, i fagforeningene og blant de uorganiserte massene. Som i enhver massebevegelse finnes det mange retninger:

De mest framskredne ideene innenfor bevegelsen går ut på å reise kvinnene til organisert kamp mot stat og monopolkapital, ønsker å fremme solidariteten mellom kvinnene, og ønsker å trekke

brede lag av proletariatets kvinner med i kampen.

Bevegelsen er på den andre sida sterkt preget av feminisme, som er en borgerlig linje for kvinnekampen. Den legger hovedvekten på kamp mot kjønnsroller, på holdnings-enderinger og individuell kamp. Feminismen har sterk klasseforankring, fordi de nye kvinnekamporganisasjonene rekrutterer sterkest blant kvinner med småborgerlig klassesethørighet.

Vår allmenne politikk har vært å ta utgangspunkt i de mest framskredne ideene i den spontane kvinnebevegelsen, sette de strategisk viktige kvinnekravene i sentrum i kampen, og gjennom det fremme en bevisstgjøring blant kvinnene på proletarisk vis gjennom kamp, og ikke på borgerlig/feministisk vis gjennom personlig betroelse.

Denne politikken har blitt angrepet fra ulikt hold:

Frase-venstre har angrepet oss for reformisme, og har ønsket en kvinnebevegelse som i ord tar stilling for sosialismen. Deres politikk har ikke tatt hensyn til det faktiske nivået i bevegelsen, og har heller ikke vært villig til å sette klassekampen og klassekravene i sentrum. Det har derfor overhodet ikke vært noen politikk innrettet på proletariatets kvinner, men en politikk som ville sikre fortsatt småborgerlig forankring for Kvinnefronten. Deres »venstre»-opposisjon har derfor vært høyre i innhold.

Høyre har angrepet vår politikk for å være for radikal. Deres hovedidé har vært å vise at kvinnekamp ikke er »farlig», og å

sikre oppslutning blant proletariatets kvinner ved å gå stille i dørene. Også høyre har gått imot å reise klassekravene i kvinnebevegelsen og konsekvensen har vært tendenser til frustrasjon og degenerering.

AKP har hatt en kvinnepolitikk som i hovedsak har vært riktig. Men det har også fra vår side vært grove tendenser til høyrefeil.

Av kamerater i Kvinnefronten er kvinnekampen dels sett på mer som en spesialoppgave for enkelte kvinner, enn som en kampoppgave for hele partiet. Kamerater har hatt lite ansvar for den

politiske utviklingen av Kvinnefronten, og for utvikling av kvinnebevegelsen utafør Kvinnefronten, f.eks. i fagforeninger og andre steder hvor det er kvinner.

To sentrale oppgaver peker seg ut for partiet i kvinnekampen:

1) Gå i spissen for å reise klassekravene innenfor kvinnebevegelsen og ta initiativ til å følge opp konkrete aksjoner.

2) Gå i spissen for å utvikle den ideologiske diskusjonen, spre erfaringer fra Kina/Albania, avsløre frasevenstres småborgerlige »sosialisme» i Kvinnefronten og andre steder.

Kamerat i Kvinneutvalget

OM FAGLIG MANIFESTET

AKP(m-l)s sentralkomite vedtok i fjor høst at partiet skulle utgi et faglig manifest.

Formålet med å diskutere oss fram til og å utgi et slikt manifest er bl.a.

1. Knytte diskusjonen om partiets forhold til arbeiderklassen og fagbevegelsen til et konkret forslag.
2. Høyne partiets faglige nivå.
3. Presentere partiets faglige linje utad.

Manifestet vil komme til å inneholde våre linjer på de viktigste områdene i den faglige politikken. Særlig vil vi forsøke å sette ei skikkelig klassekamplinje opp imot samarbeidslinja til sosialdemokratene.

Hva vil ei skikkelig kamplinje si for

arbeidet i de lokale fagforeningene? Hva med vår linje i tariffoppgjøra og lønnskamp generelt? Hvilke linjer og hvilke saker er viktigst i helse- og verne-spørsmål? Hvilken vekt skal legges på de lokale samorgene? Hvordan stiller vi oss til innføringa av så kalt »bedriftsdemokrati»? Hva mener vi om LOs framtidige organisering?

Disse og mange andre spørsmål må behandles og avklares i et faglig manifest, og vårt mål må være å finne fram til ei skikkelig kamplinje på alle områder. Mange kamerater, lag, og fraksjoner arbeider allerede nå med slike og liknende spørsmål.

Vi vet at en rekke kamerater har bestemte synspunkter på flere av disse

sakene, slike meninger og kunnskaper er det vi forsøker å få fram gjennom diskusjoner i laga og på sommerleirene. Resultatet av disse diskusjonene kommer til å utgjøre grunnlaget for partiets faglige ansikt utad, grunnlaget for vår kortsiktige og langsiktige linjer, en kommunistisk strategi for arbeidet i fagbevegelsen.

Meningen med diskusjonene er ikke bare at vi skal klargjøre det framtidige innholdet i vårt Faglige Manifest, men den skal også virke som en brei

mobilisering og massediskusjon for å styrke bevegelsens allmenne nivå på den faglige politikken.

De problemstillinger vi har skissert ovafor er bare et utsnitt av de mange saker det er nødvendig for partiet å utvikle klare linjer på, derfor: sett hjernecellene og fantasien i sving.

**FRAM FOR ET FAGLIG MANIFEST
PARTIET KAN VÆRE BEKJENT AV.**

Faglig Utvalg/SK.

ML-sommer i bygde-Norge

Vi fikk i går opplysninger om den store seieren til RØD FRONT i Studenter-samfunnet i Oslo. GRATULERER. – og en takk til alle som har gjort den mulig. Det er en stor inspirasjon også for alle oss som jobber i distrikts-Norge.

Men viktigere enn aldri før er at vi nå tar oss tid til å diskutere hvordan denne seier kan styrkes, hvordan den kan være medvirkende til å bringe styrke også utenfor studentermiljøene.

Her er sommeren spesielt viktig.

Alle må ta viktig på sommerarbeidet og være oppmerksom på hvilken spire til kommunistisk arbeid de kan være på sin hjemplass. Selv er jeg intellektuell MLer som nå har kommet tilbake til hjembygda, og forsøker å virke.

1) Som skoleelev/student har man en enestående fri stilling uten noen direkte arbeidsgiver som man er avhengig av. I tillegg lever man i et miljø med aktive politiske diskusjoner. Dette gir

selvfølgelig muligheten til fri stillings-taken og aktiv virksomhet.

- 2) Det er viktig at den utvikling man gjennomgår i størst mulig grad også kommer slekt og venner til gode, brev og jevnlig kontakt hvor politiske spørsmål tas opp er midler.
- 3) At man holder kontakten med barn-domsvennene er svært viktig. Universitetsmiljøenes uniformering i klesveg og oppførsel må ikke eksponeres i hjembygda på en slik måte at det skaper unødig avstand. Hjembygdas vaner og tradisjoner er nærmere FOLKETS væremåte enn studentenes. De vonde sider av denne må overvinnes ved politisk kamp, og ikke ved arrogant opptreden.
- 4) Tilbring størstedelen av sommerferien i hjembygda og delta aktivt i det lokale politiske miljø. Bare en KK-aksjon eller deltakelse på kun et lokalt lagsmøte er en uvurderlig inspirasjon for oss som jobber jevnt og trutt i et politisk

snevert miljø. Mønstrene er svært fastlåst på bygdene, slik at nye kjente ansikter er viktige.

5) Ta dessuten kontakt for å hjelpe oss med den politiske skoleringa.

Seirene på Universitetene er viktige, men de forplikter også utenfor studentmiljøet.

En viktig del av proletariseringen av bevegelsen er at disse seirene kommer andre deler av befolkninga til gode.

DERFOR: FRAM FOR EN RØD SOMMER PÅ HJEMBYGDA.

LUPUS, Trøndelag.

Boikott Spania og Hellas

Jeg vil med dette innlegget komme med en meget sterk oppfordring til alle partimedlemmer om ikke å dra til Spania eller Hellas i sommerferien. Forhåpentligvis er det ikke mange som har planer om å gjøre det. Er det noen som har det bør de skrinlegge sine planer.

En kommunist drar ikke til et fascistland for å slikke sol og få nye krefter. Vi vet at den utstrakte turismen i Spania er med på å legge det økonomiske grunnlaget for de fascistiske makthaverne. Prisene skrues i været, det blir bygd luksushoteller og luksusbutikker. Det gagnar ikke de undertrykte massene.

De spanske marxist-leninsister og andre progressive spanjoler oppfordrer progressive over hele Europa om ikke å dra til Spania. Vi som partimedlemmer må være de første til å følge denne oppfordringen! Vi må ikke bare følge oppfordringen, men aktivt kjempe for at våre venner og arbeidskamerater finner et annet reisemål enn Spania og Hellas. Det går an å overbevise folk og få dem fra å dra, det er få nordmenn som synes Franco og obers-

tene i Athen er noe all right. De fleste av oss gjør ingenting når vi hører folk skal dra. Vi skjønner det liksom fordi det er så billig. Dette er en gæren holdning. Vi må ta kampen opp, som sagt er det ikke vanskelig, folk flest har politisk moral!

Som partimedlemmer har vi et stort ansvar overfor RØD UNGDOM. Vi skal for ungdomsforbundets medlemmer fungere som politiske eksempler, vi skal oppdra dem til å bli kommunister. Tusenvis av norsk ungdom vil i sommer dra på Interrail. Altfor mange havner i Spania og Hellas. En del RØD ungdommer vil sikkert også forville seg dit. De drar dit fordi de ikke skjønner og fordi de ikke har ansvaret for at ingen av ungdomsforbund medlemmer drar til Spania eller Hellas. Diskuter med dem og overbevis dem. Resultatet vil bli mange aktive antifascistiske propagandister rundt om i Europa i sommer. Vi kan ikke legge kommunismen og den proletariske internasjonalsismen på hylla selv om det er sommer og vi alle trenger ferie. Derfor **BOYKOTT SPANIA – DRA HELLER TIL ALBANIA!**